

Ivona Březinová

Člobrd na obzoru

Ilustrovala Petra Palíšková

albatros | pasparta

Člobrd na obzoru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová

Člobrd na obzoru – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

albatros | pasparta

Člobrd na obzoru

Ivona Březinová

Ivona Březinová

Člobrd na obzoru

Ilustrovala
Petra Palíšková

ALBATROS
PASPARTA

© Albatros, 2024
© Pasparta Publishing, 2024
© Ivona Březinová, 2024
Epilogue © Veronika Šporclová, 2024
Illustrations © Petra Palíšková, 2024

www.brezinova.cz

ISBN tištěné verze 978-80-00-07557-0 (Albatros)
ISBN 978-80-88648-13-0 (Pasparta Publishing)
ISBN e-knihy 978-80-00-07584-6 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-00-07587-7 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-07588-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Tajemný dárek

Tonča seděla v dětském pokoji na koberci a z tvrdého papíru pečlivě vystřihovala tvar zámeckého okna. Špička jazyka se jí samým soustředěním drala mezi rty, ale nakonec okno přece jen zkazila.

„Hloupé nůžky,“ brblala si polohlasem, když brala nový papír, aby na něj obkreslila předlohu a mohla začít znovu stříhat.

Od konce druhé třídy s tatínkem budovali velký papírový hrad s vysokou kulatou věží a s několika menšími vížkami na hradbách. Zubaté zdi se táhly po podlaze od rohu psacího stolu až skoro pod postel.

Hrad obýval princ Velen a princezna Venuška. Tonče je ušila babička, které se říkalo babi Slánská. Jenže pro Venušku byl hrad nepohodlný, a tatínka s Tončou napadlo, že vedle hradu postaví zámek. Ale týdny plynuly, z Tonči se mezitím stala třetáčka, a tatínkovi se do stavby zámku pořád nechtělo. Prý má moc práce. A tak Tonča začala aspoň s okny, když na zámecké zdi si sama netroufala.

„Už jí to řekneme?“ zaslechla teď pootevřenými dveřmi tatínkův hlas.

„Já nevím. Ještě bych počkala,“ ozvala se z obýváku maminka.

„Komu co máte říct? Mně?“ křikla na ně vesele Tonča.

Hovor rázem umlkl. Obývacím pokojem se rozhostilo ticho. V holčičce se probudila zvědavost. Že by nějaké překvapení?

„Máte pro mě dárek?“ přiběhla k rodičům. „Nový kolo? Nebo trampolínu?“

Maminka s tatínkem mlčeli, ale Tonča jejich rozpaky nevnímala.

„Trampolína by byla bezva,“ mlela horlivě. „Vanda říkala, že se na ní dá krásně vyřádit. Jenže ji má u babičky, takže si to moc neužije. Ale když budu mít trampolínu já, může Vanda blbnout u nás. Nebo ne?“ zarazila se Tonča konečně při pohledu na zaskočené rodiče. A jako by jí něco došlo: „No jo, kam ji dáme, když nemáme zahradu?“

Maminka vzdychla a tatínek se podrbal nad uchem. Tonča postřehla, že se rodiče domlouvají očima. Vyčkávavě těkala z jednoho na druhého.

„Trampolínu mít nebudeme,“ pronesl nakonec tatínek.

„Ne?“ protáhla zklamaně. „A co teda?“

„Uvidíš,“ pohladil táta Tonču po vlasech. „Maminka o tom zatím nechce mluvit.“

Maminka skutečně mlčela. Významně se usmívala, ale nevypadlo z ní ani slovo.

„Jú! Je to tajný?“ vypískla Tonča.

„Vlastně ano. Zatím to nikdo neví,“ řekl tatínek a spiklenecky dodal: „Jenom já a maminka.“

„A bude to moje?“ vyzvídala holčička.

„Bude to naše,“ řekla konečně maminka a koutky úst se jí stáčely nahoru do úsměvu. „Takže tvoje taky. Ale až v létě.“

Tonča se zamračila: „Až v létě?“

Bylo vidět, že usilovně přemýšlí. Náhle jí obličej zaplavilo nadšení.

„Už vím!“ vydechla nadšeně. „V létě mi koupíte psa! Jupí! Budeme mít štěňátko!“ Než rodiče stačili cokoliv říct, Tonča už litala po pokoji, poskakovala jako kůzle a radostně si prozpěvovala: „Budeme mít štěňátko, štěňátko, štěňátko! Budeme mít štěěéěně, štěněněněněěéěně! Hurá!“

„Víš, Toničko,“ začal tatínek opatrně, jenže Tonča byla v zajetí představ o vysněném pejskovi.

„Jak se bude jmenovat?“ zeptala se dychtivě.

„Emílie. Emilka,“ vypadlo z maminky.

„Emilka?“ nakrabil Tonča čelo. „To je divný jméno,“ vrtěla nespokojeně hlavou. „Nemůžeme ho ještě přejmenovat? Třeba... třeba Beník. Nebo Max. Tobin Horák od nás ze třídy má Dastyho. Ale jestli je to holka...“

„Je to holka,“ přikývla maminka a vzápětí popadla ze stolku časopis, kterým se začala rozčileně ovívat.